

ĐÊ HUYNH

Chủng sinh đoàn Giáo phận Nha Trang
Số 19 (Tháng 4 năm 2018)

MỪNG CHÚA PHỤC SINH

Số Đặc Biệt

BIẾN ĐỔI

Mang một thân thể ốm o gầy gò như thể bị ai đó vắt khô, cộng thêm tâm trí cứ say xin, khiến lão chẳng có một chút sức sống nào. Trong bộ quần áo rộng quá cỡ và dính đầy bùn đất, lão đạp chiếc xe cũ kĩ lọc cọc đi khắp làng. Bất gặp ai có vẻ dễ chịu, như người nửa tỉnh nửa mê lão lại gằn và “xin” đôi phương vài đồng để thỏa cơn thèm rượu. Hầu hết mọi người trong làng xem lão là người không bình thường do lão uống rượu quá nhiều. Nhiều người cho tiền lão cũng chỉ vì để lão mau đi chỗ khác cho yên chuyện. Với tuổi đời trạc ngũ tuần, có lẽ một người đàn ông dễ rơi vào cảnh thất vọng chán đời khi chẳng có sự nghiệp và một mái ấm ổn định, và xem ra lão cũng rơi vào tình trạng trên. Người ta nói rằng vợ lão đã dắt hai đứa con mà bỏ lão đi vì gia đình nghèo mà ông chồng thì cứ mê rượu chè.

Ngày nọ, khi đã thử đi xin hết các chỗ mà chẳng ai cho, lão bèn đánh liều thử vào ngôi nhà thờ trong làng với hy vọng xin cha sở ở đấy thương tình cho chút tiền. Tới cổng nhà thờ, lão thấy một tấm bảng to: “**MỪNG CHÚA PHỤC SINH**”, lão cũng bồi hồi nhớ lại mình đã được

học giáo lý và lãnh nhận Bí tích Rửa tội và Hôn phối tại ngôi thánh đường này với người vợ của lão. Nhưng nhanh chóng bỏ qua những ký ức ấy, điều quan trọng của lão bây giờ là phải có tiền để đi uống rượu. Lão ngồi lên bậc thềm phía trước nhà xứ mặc kệ những con chó nhỏ đang sủa lão. Một vị linh mục trẻ thấy có khách thì đi ra và thấy lão ngồi ngả nghiêng phía trước. Vừa thấy vị linh mục trẻ, lão liền giơ bàn tay với những vết sẹo to tướng do té nhiều lần về phía vị linh mục, lão nói như ra lệnh (vẫn cái giọng bất cần đời): “*Bây giờ... không cần gì hết! Cho ta vài đồng để ta mua thuốc hút và mua rượu...uống*”. Vị linh mục mới hơi bất ngờ khi lần đầu thấy lão vì ngài cũng mới nhận xứ được vài hôm. Nhìn vào một con người thiếu sức sống và tâm trạng

đây bị quan thì vị linh mục trẻ đưa cho ông ta một cốc nước và nói: “*Chú uống nước cho khỏe*”. Lão ta nhìn cốc nước một hồi rồi vừa lấy tay ôm đầu vừa nói: “*Trời ơi! Ta cần rượu và thuốc, cho ta tiền đi*”. Vị linh mục nhìn vào mắt lão và nhận thấy rằng chúng vẫn còn sáng nên nói: “*Rất tiếc, tôi không thể giúp chú như vậy được, nó chẳng giúp gì cho chú cả. Hay là thế này, trời đã gần tối rồi, tôi thấy chú chắc chưa có ăn gì, tôi mời chú vào ăn bữa cơm với tôi, chú đồng ý không?*”. Lão ta nghe như thế liền cúi mặt xuống và không nói gì. Sau một lát thì lão ta nói to “*trời ơi!*”, rồi đứng dậy ra về.

Kể từ ngày đó, người ta nhìn thấy lão thay đổi và sống hiền hòa hơn. Có người thấy lão ăn mặc gọn gàng hơn và đang sửa lại ngôi nhà lụp xụp của mình. Có người thấy lão đi đọc kinh với tại các gia đình vào tháng kính Đức Mẹ, và sau đó còn xuất hiện trong các giờ lễ. Có người còn e ngại lão, nhưng có người tiếp xúc vui vẻ với lão. Cuộc sống lão cảm thấy vui tươi hơn trước khi được trở về với Chúa và với tha nhân.

Phải chăng vì một phút đổi xử thân tình của vị linh mục làm lão biến đổi chăng?

HV.

TÂM TƯ MÙA PHỤC SINH

Tình cờ một lần tôi đi tắm biển, nghe thoang thoang có tiếng nói: “*em thấy chưa, anh đã bảo mà biển ở đây là đẹp nhất*”. Đó là một cặp tình nhân đang dẫn nhau đi tắm biển, và cả hai theo tôi thấy là người ở nơi khác đến. Sau khi nghe xong lời này tôi đang bơi chọt khụng lại, và tự nghĩ bấy lâu nay tôi vẫn đi bơi mà có nhận ra cái đẹp của biển đâu, cứ đúng giờ là chạy ào ra tắm cho đã rồi về, phải chăng tôi chẳng thấy gì ngoài vui sướng khi bơi còn cái đẹp thì đẹp qua một bên. Có phải chăng cái gì mà trở nên quen thuộc nữa thì không còn đẹp đối với mình? Điều này làm tôi nhớ đến những cặp vợ chồng lấy nhau được nhiều năm, sau những tháng ngày hạnh phúc bên nhau, họ thấy quá quen thuộc, nhàm

chán và thường thì họ thích tìm cho mình một niềm vui mới, phải chăng con người luôn thích những điều mới lạ? Và chỉ có những điều mới lạ mới có thể đem lại niềm vui cho con người thôi sao? Nhưng suy cho cùng thì yếu tố tâm lý quyết định đến cảnh sắc có đẹp hay không mà thôi, nếu đang buồn thì nhìn cái gì cho dù đẹp đi chăng nữa thì cũng chẳng ăn nhằm gì cả.

Thật vậy, niềm vui Phục Sinh đã đến trong cuộc đời tôi không biết bao nhiêu lần, nhưng càng ngày tôi thấy không còn vui nữa, không còn mới lạ nữa ngoài những nghi thức nhiều và dài hơn bình thường mà thôi. Nếu như đi ngoài đường mà gặp một ai mà nói: “*bạn biết gì chưa, Chúa Giêsu đã sống lại rồi đó*”, chắc hẳn người ta sẽ gọi bạn bị khủng, đồ tâm thần không ổn định. Mà bản thân tôi cũng nghĩ rằng điều này thật lố bịch. Người ta thường nói tu trì, nhưng bản thân tôi thấy càng đi tu càng lì. Lì vì tôi ở trong nhà Chúa gặp Chúa hằng ngày nên không cảm thấy thích thú hay vui vẻ lúc gặp Ngài nữa, lì vì không thực sự có Chúa trong bản thân mình nữa, lì vì chưa yêu Chúa thực sự. Có lẽ một vài anh em cũng có những cảm nhận như tôi. Khó có thể tự lừa dối mình khi mà bên trong trống rỗng mà bên ngoài cứ vô tư, hồn nhiên tự hào nói rằng mừng Chúa Phục Sinh mà trong thâm tâm thấy cũng bình thường như bao ngày. Tôi thực sự không biết sao để có thể lấy lại được niềm vui trở lại, chỉ biết cầu xin Thiên Chúa qua lời cầu bầu của Mẹ Sao Biển mà thôi.

Mùa Phục Sinh lại đến một lần nữa, niềm vui Chúa phục sinh đang lan dần khắp mọi nơi, ước mong niềm vui đó có thể biến đổi những cảm nhận trong tôi, để tôi cũng có thể giống như chàng thanh niên kia có thể nói với mọi người rằng: **“bạn thấy gì không, Chúa đã phục sinh rồi, Chúa của sự sống đã chiến thắng bóng đêm của sự chết rồi, và chúng ta cũng sẽ được sống với Người”**.

Tí Cận

HỒI ỨC

Bước vào những ngày cuối cùng của mùa Chay, tôi thả hồn miên man vào những giai điệu sâu lắng của bài hát “Chiên lạc trở về”. Đêm nay, thứ năm Tuần Thánh, tôi chợt nhớ lại ngày này 5 năm về trước. Đêm đó – đêm của nỗi buồn và nước mắt. Lần đầu tiên tôi trải qua cảm giác mất đi người thân.

Cái tuổi lúc đó với bao hoài bão, chưa cảm nhận hết nỗi đau mất người thân là như thế nào. Sau khi tham dự Thánh lễ Tiệc Ly, tôi vội vàng đến lớp học thêm lúc 20h30'. Năm đó, tôi học 12, cái năm chỉ biết quay cuồng trong sách vở, ngoài việc vui đầu vào sách vở để chuẩn bị cho 2 kỳ thi quan trọng trong cuộc đời, tôi bỏ qua tất cả những chuyện khác, kể cả sức khỏe người thân đang ngày một yếu đi.

Trở về nhà sau một ngày mệt mỏi, tôi chỉ muốn nằm lên giường và đánh một giấc đến sáng. Nhưng vừa bước vào trong nhà, một sự im lặng đáng sợ bao trùm ngôi nhà. Ánh mắt đó đang nhìn tôi, đôi mắt ngân ngấn lệ trào, cho đến bây giờ hình ảnh đó vẫn còn in đậm trong tâm trí của tôi, mỗi lần nghĩ lại khóe mắt lại thấy cay cay. Lúc đó là 22h30', tôi lên gác cất tập sách rồi nhanh chóng trở xuống dưới nhà. Tôi linh cảm đêm nay sẽ rất dài.

Ngồi bên giường bệnh, tôi chẳng biết phải nói gì hay phải làm gì. Chờ đợi là thứ vũ khí có tính xác thương khủng khiếp mà tôi từng trải qua. Khi cơ thể đã mỏi, mắt đã lim dim, tôi đã gần như đi vào giấc ngủ, bỗng một tiếng thất thanh vang lên, đó là tiếng hét của Dì tôi và lúc đó 11h50', người nằm trên giường bệnh ấy đã ra đi mãi mãi...những dòng nước mắt tuôn trào thay cho nỗi đau kìm nén trong lòng.

“Hồn chợt nghe lệ sầu rung rung chảy
Đáy tâm buồn lặng lẽ chẳng ai hay”

(*Bọt Biển*)

Tôi không biết cảm giác của tôi lúc này là gì? Hối hận ư? Chắc không phải, tôi cũng không thể định hình được. Rồi những ngày tang tóc cũng qua đi: người đi để lại sầu một nửa, một nửa hồn tôi thấm lệ trào. Trong buổi chiều tà, ngồi bên ngôi mộ nghỉ ngút khói, sau 5 năm cảm giác vẫn như vậy... một chút nhớ, một chút thương, một chút nuối tiếc,... Hi vọng rằng ở trên trời cao ấy, sẽ có một ánh mắt luôn dõi theo tôi trên đường đời, ánh mắt đã in dấu trong tôi 5 năm trước.

“Chiều tà gom nắng, tiếng chuông ngân
Ngôi cạnh bên ai chón mộ phần
Nền sáng lung linh tròn chữ hiếu
Nhang trầm tỏa ngát vẹn tình thân

Con đây dương thế ân cần khẩn
Ba mẹ li xa ấm muôn phần
Luyện ngục Chúa ban tràn đại xá
Thiên đàng vinh phúc hóa ra gần”

(Bọt Biển)

Giờ đây, khi đang sống trong những ngày hồng ân, với niềm tin vào Chúa Phục Sinh, tôi hi vọng ngày đoàn viên trên trời để những hồi ức buồn không bao giờ còn tồn tại nữa.

TÂM HỒN PHỤC SINH

Cha John là một linh mục của Tổng giáo phận Melbourne. Cha là một người điển trai, cao đến một mét chín mốt, rất nhiệt huyết và năng động trong việc mục vụ ở giáo xứ. Cha John được thụ phong linh mục khi chỉ mới hai mươi lăm tuổi. Cha được giao coi sóc giáo xứ St. Leo The Great ở bang Victoria và một giáo họ lẽ cách đó không xa. Trong sáu năm làm cha sở ở đó, mọi người chưa hề nghe cha John to tiếng với bất cứ ai. Trong xứ ai cũng yêu quý cha. Lòng nhiệt thành của cha làm lan tỏa đến hầu hết mọi tín hữu trong giáo xứ. Một làn gió mới thổi tan sự buồn tẻ xưa nay.

Ngày sáu tháng năm sắp tới là kỷ niệm mười năm phong chức linh mục của cha. Ông trưởng hội đồng và các ban ngành có một cuộc họp bí mật để bàn về việc tổ chức lễ kỷ niệm để tỏ lòng biết ơn cha. Trước đó hơn một tháng, vào ngày thứ năm tuần thánh, cha nhận được một cú điện thoại của một giáo dân ở họ lễ xin xức dầu. Cha liền bỏ hết công việc và lên đường. Sau một quãng đường dài, chỉ còn qua một ngã tư nữa là đến nơi, bỗng nhiên một chiếc xe chạy phía bên kia đường đâm thẳng vào xe cha.

Khi tỉnh dậy, cha đã thấy mình trong bệnh viện. Lúc đó, ông trưởng hội đồng đang chăm sóc cha. Câu đầu tiên cha hỏi sau khi tỉnh táo là người xin xức dầu ở đó sao rồi. Ông trưởng hội đồng đáp: “*Thưa cha! Đã qua đời và đã được chôn cất.*” Cha im lặng một lúc và hỏi tiếp công việc chuẩn bị cho tuần thánh đến đâu rồi. Ông đáp: “*hôm nay đã là chiều Chúa Nhật Phục Sinh, thưa cha.*” Cha im lặng. Ông trưởng hội đồng cũng im lặng. Không khí lúc này thật ngột ngạt. Cha John không để ý rằng cha chỉ còn một chân sau vệt tai nạn.

Cha trở lại giáo xứ sau khi nằm ở bệnh viện gần một tháng. Bầu khí trong xứ không còn vui tươi như trước nhưng thay vào đó là những lời ra tiếng vào. Cha John dần dần mất đi sự nhiệt huyết của mình. Trước đây cha không to tiếng với ai, nhưng bây giờ cha hay to tiếng và mỗi ngày một nhiều hơn. Cũng từ đó, ông trưởng hội đồng thấy cha say nhiều hơn. Tất cả như biến thành màu đen trước mắt cha. Ngay cả cha phụ tá mà đức cha gọi đến cũng không biết phải làm sao để khuyên cha. Ít lâu sau, Đức cha gọi đến cha John một bài sai mới về nhà hưu dưỡng. Cha đã chấp nhận sau hai lần tranh cãi với Đức Cha. Có lẽ nhiều người trong xứ không bắt ngờ lắm với bài sai này, nhưng nhiều người lại ngỡ ngàng và một số lại thì tiếc nuối...

Kể từ khi về nhà hưu, cha John chẳng muốn tiếp xúc với ai. Cha luôn bực bội và khó chịu. Mỗi khi vào nhà nguyện cha luôn nghĩ đến những năm tháng mục vụ của mình. Sau đó, cha lại trách Chúa. *“Tại sao Cha lại lấy đi của con tất cả? Tại sao Cha không để con chết luôn trong vụ tai nạn đó? Bây giờ thì Cha hài lòng chưa?”* Cha gào to trong nhà nguyện. Đáp lại những câu hỏi đó của cha chỉ là sự im lặng của Chúa Giê-su trên thánh giá và tiếng kêu của lũ côn trùng phía bên ngoài.

Sáng đó, cha đi dạo ở một công viên gần nhà, tất nhiên là trên chiếc xe lăn và chiếc chân giả mới. Đã lâu rồi cha không có ngày thứ hai như vậy¹. Cha ngồi tại một chiếc ghế đá dưới tán cây để to trong công viên. Không khí trong lành ở đây khiến cha cảm thấy dễ chịu hơn. Cha ngồi tựa lưng vào thành ghế đá, dang rộng hai tay gác lên thành. Đang chìm trong suy nghĩ của mình, bỗng một trái banh lăn đến chân cha. Cha John đưa mắt mình sang trái và cúi xuống nhìn thì thấy một cậu bé “chạy” đến để xin cha nhặt lại trái banh trên một chiếc ván, tựa như ván trượt patin, nhưng có bốn bánh và đủ rộng để cậu ngồi. Cậu nhóc chạy bằng hai tay của mình. Cậu bé với mái tóc vàng ánh kim và đôi mắt xanh lục lễ phép xin lại quả banh. Cậu bé nhặt lại quả banh và quay đi. Nhưng đột nhiên, Cha John gọi cậu bé lại và hỏi *“Tên chú là John, cháu tên gì?”*. *“Priere!”* *“Chú có thể nói chuyện với cháu một lúc không?”* Cậu bé nhìn đôi mắt buồn của cha John và cái chân giả và rồi lưỡng lự: *“Dạ, nhưng chú đợi cháu một chút để cháu đưa banh lại cho các bạn đã.”* *“Ok!”* Cậu bé quay lại và nghe cha John ngập ngừng hỏi *“cháu... không cảm thấy buồn khi mình như thế sao?”* Priere đã nở một nụ cười tươi khi cha John vừa hỏi xong như thể cậu đoán được là ông chú

¹ Thứ hai như là ngày nghỉ cuối tuần của các linh mục ở Australia.

này sẽ hỏi như vậy. Cậu đáp: “*Đã từng có người hỏi cháu câu hỏi này. Lúc trước cháu rất buồn vì mình không có cả hai chân, nhưng rồi qua một cuộc gặp gỡ với những người bạn khuyết tật khác ở nhà trẻ mồ côi Sunshine, mẹ cháu đã giúp cháu hiểu rằng Thiên Chúa cũng rất yêu thương cháu. Mẹ cháu bảo cháu hãy vui và trân trọng những gì mình đang có hơn là những gì mình không có. Thiên Chúa vẫn cần cháu làm một điều gì đó ở thế giới này.*” Cha John im lặng... Thần học ư? Triết học ư?... Để làm gì...???

Khi cuộc trò chuyện kết thúc cha lại tựa sau ghế và ngược mắt lên trời. Lúc đó một vài tia nắng chiếu xuyên qua đám lá cây tựa như ánh sáng Phục Sinh đã chạm đến đôi mắt cha và lọt vào tâm hồn của cha đang bị chính cha nhốt trong ngục tối. Cha vội nhắm mắt lại và suy nghĩ:

“Mình có gì? Mình đang làm gì ở đây? Năm qua mình đã làm gì? Ôn gọi của mình? Vì gì? Tại Chúa đã Phục Sinh rồi sao mình còn ử rử như vậy. Không đúng, nhiều người đang chờ mình, Chúa đang cần mình...” Đột nhiên cha ngồi thẳng dậy và lấy điện thoại ra gọi cho Đức tổng giám mục và nói: *“Con muốn có một cuộc hẹn với Cha.”* (To be continue)

-Up-

MỘT PHÚT SUY TƯ

Đã từ lâu, trong tôi luôn băn khoăn và suy nghĩ về đức tin mà mình đang có: *“Tại sao mình lại theo Đạo Công giáo nhỉ? Làm gì cũng sợ tội? Những người ngoài kia chắc gì họ có Đạo, nhưng họ vẫn sống vui khỏe đấy thôi? Họ chẳng mất giờ phải đi lễ Chúa Nhật, chẳng phải mất giấc ngủ ngon, chẳng phải lỡ hẹn những châu café...”*. Những câu hỏi đó cứ quanh

đi quần lại trong đầu, tôi chợt nghĩ rằng: “Đức tin mà tôi đang nắm giữ là cái gì? Nếu không có nó, liệu có sao không?”.

Phần lớn bạn và tôi đều được lãnh nhận bí tích Rửa tội khi còn được ẵm trên tay mẹ. Ta không biết mình đang được đưa đến nhà thờ. Đang mơ màng thì bỗng dung một dòng nước đổ xuống trên trán và chẳng biết đó là gì cả. Rồi khi lớn lên, ba mẹ “bắt phải” đi nhà thờ, học giáo lý, “bắt phải” làm dấu Thánh giá trước bữa ăn, đọc kinh trước khi đi ngủ... Tất cả những điều đó, tôi cảm thấy như bị bó buộc và tự vấn: “Tại sao ba mẹ lại bắt mình làm như vậy, nó đâu đem lại ý nghĩa gì đâu?”.

Nhưng không đâu các bạn! Ba mẹ luôn giành những điều tốt đẹp nhất cho bạn và tôi. Để rồi tôi cảm nhận được tất cả những gì có được như ngày hôm nay là nhờ công lao của ba mẹ.

Trước đó, tôi chủ trương về một lối sống thoải mái và đôi khi xem đức tin như là một điều cản trở ràng buộc thật khó chịu. Dần qua năm tháng, tôi cảm nhận được đức tin mà tôi đang có xuất phát từ tình yêu của Đấng Tạo Hóa. Tôi không sáng tạo ra đức tin nhưng tôi tin vì lòng tôi bị cuốn hút, được đụng chạm bởi một tình yêu sâu thẳm bên trong, nó linh thiêng và huyền bí. Đức tin tôi mang là nhờ sự đồng ý và lời mời gọi của Đấng Hằng Hữu, để rồi cả hai đi vào nhau làm nên mối tương quan đặc biệt. Đó là một chuyện tình.

Hơn nữa, với chút cảm nghiệm về sự bấp bênh của cuộc sống, đức tin xuất hiện như một điểm tựa nín vững tôi giữa muôn vàn thử thách. Tôi thiết nghĩ những tai ương luôn rình rập bên cạnh mình, rồi khi nó ập đến thử hỏi được bao nhiêu người sẽ hỏi thăm và động viên mình. Rồi đến một ngày nào đó những người đó sẽ phải ra đi, không ở bên tôi mãi. Và chỉ có đức tin mới luôn luôn ở trong tôi, cho dù tôi làm gì, buồn hay vui, đau khổ hay thất vọng nó vẫn trong tôi, nó giúp tôi tìm được sự bình an thực sự trong tâm hồn.

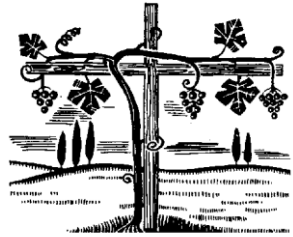
Tôi xem đức tin như là một chất kết dính thiêng liêng, tôi là cành cây, Người tạo ra niềm tin là thân cây. Nó giúp hai bên dính chặt vào nhau hơn. Giúp đưa cành tìm về bên cây, để cành tìm được chỗ dựa, tìm thấy chốn nương mình, tìm được nơi bám víu. Một ngày nào đó, nếu chất kết dính ít đi thì cành cây sẽ mất sức sống, và nếu không có chất kết dính, cành cây chắc chắn sẽ chết và sẽ bỏ cành cây đó đi.

Ắt hẳn mỗi người đều có những cái nhìn khác nhau về đức tin mà mình đang có. Ước mong sao, một chút suy tư về niềm tin được gửi gắm với những tâm tình nhỏ bé trên, hy vọng một lần nữa khuấy lên đức tin trong chúng ta để có dịp nhìn lại nó trong mùa Phục Sinh này. Cầu chúc tất cả mọi người có một mùa Phục Sinh thánh thiện và đi sâu hơn vào đức tin mà mình đang có để khám phá ra niềm vui nơi đó.

PBT

TÔI THẤY GÌ TRONG LÒNG MÌNH?

Khi một người nằm xuống, thấy gì? Cũng như bao người, Nguyễn Du thấy “*Phong xuy cổ trủng phù vinh tận*” (Gió thổi vào năm mồ xưa, bao vinh hoa hảo tan hết).

Vậy, hy vọng con người ở đâu? Cùng lắm là chút mong mỏi cho hồn được an hưởng “chín suối”, được phúc “thiên đường”. Rồi hết. Chúa Giêsu cho con người một nguồn hy vọng vượt xa hơn nữa, rằng – Con người trở về bụi đất, nhưng rồi có ngày từ tro bụi sẽ sống lại! Đó là những gì Giáo hội dạy, là điều mai này tôi sẽ loan truyền, là nguồn an ủi của lớp lớp những người tin theo Chúa... Lý thuyết là vậy! Nhưng niềm vui thì không thể nào bị giới hạn trong mớ hỗn độn của kiến thức. Hằng năm, để đón nhận niềm vui Phục sinh, tôi có 40 ngày Mùa chay để chuẩn bị tâm hồn. Và sau những màn chuẩn bị rất đổi kịch tính ấy, tôi còn gì?

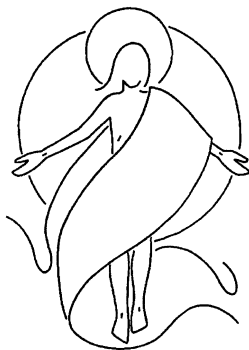
Tôi mãi không quên câu hỏi của một em nhỏ mà tôi dạy giáo lý “*Giáng sinh thì có hát thánh ca, diễn nguyện, hang đá này nọ, còn Phục sinh thì chẳng thấy gì! Vậy là Giáng Sinh vui hơn Phục sinh phải không thầy?*”. Bây giờ mà nghe lại câu hỏi ấy, mặt tôi vẫn sẽ ửng lên, đầu tôi sẽ còn lơ ngơ, và tim tôi vẫn còn ngôn ngang... Tôi nọ em lời giải thích về một Mầu nhiệm trong Đạo. (May cho tôi em không phải một người dự tòng).

Phục sinh – một Mầu nhiệm lớn lao. Nhưng với đề tài này, ngòi bút tôi chỉ viết nên những đường gượng gạo. Sao vậy? Vì đức tin của tôi hơi hợt, niềm vui của tôi chỉ dựa vào cái thấy được bên ngoài, tất cả bàng bạc như mây, chảy trôi như nước.

“Bà Maria ơi, trên đường bà thấy những gì... Xin kể cho chúng tôi nghe...”

Lạy Thầy là Đấng Phục sinh, Maria đã thấy mọi điều kì diệu nhất của Chúa để kể lại. Còn con, đã hơn một lần con thấy lòng mình tro tro, hững hờ. Con không có tin vui, chỉ có nỗi lòng nhàn ngày qua ngày. Con không nghe tiếng loan báo, chỉ nghe tiếng thở dài của cuộc sống này... Nhưng hôm nay lại thêm một lần, con gào lên xin ơn thánh Chúa, xin ngài quét sạch mọi chai sần trong tâm hồn con, và xin đổ đầy tim con nỗi vui mừng của những con người chạy đi tìm Chúa theo suốt dòng thời gian, nỗi vui mừng của những kẻ được nhìn thấy một ngôi mộ trống! Amen! Alleluia!

Zaccheus

Góc Học Tập

HỌC CÁCH SUY NGHĨ BẰNG TIẾNG ANH

Bạn nói tiếng Anh như thế nào? Suy nghĩ bằng tiếng Anh rồi nói ra? Có lẽ không nhiều bạn làm được điều này, kể cả những bạn khá tiếng Anh! Bạn thường phải nghĩ trong đầu từ tiếng Việt trước sau đó mới dịch ra tiếng Anh để nói, khác biệt chỉ là có người làm việc này nhanh hơn người khác. Việc không thực sự nghĩ bằng tiếng Anh làm bạn bị chậm đi và không tự nhiên trong giao tiếp. Vậy làm sao để bạn thực sự suy nghĩ bằng tiếng Anh? Sau đây là 4 cấp độ giúp bạn tập điều ấy:

CẤP ĐỘ 1 – NGHĨ VỀ TỪNG TỪ TIẾNG ANH ĐƠN LẺ

Ở cấp độ này, bạn hãy thường xuyên nghĩ về những từ vựng tiếng Anh đơn lẻ mô tả những vật hay việc mà bạn thấy hàng ngày xung quanh bạn. Ví dụ, khi ngủ dậy, bạn có thể nghĩ trong đầu: *breakfast, orange juice, toothbrush, bathroom, motorbike, laptop...*

Điều quan trọng là bạn cần thực hành việc này thường xuyên. Giờ hãy nhìn xung quanh bạn và thực tập liền!

CẤP ĐỘ 2 – NGHĨ VỀ NHỮNG CÂU TIẾNG ANH HOÀN CHỈNH

Ở cấp độ này, thay vì nghĩ từng từ, bạn hãy nghĩ về câu, vẫn nghĩ thường xuyên vào những vật, việc đang diễn ra hàng ngày xung quanh bạn nhé. Ví dụ, khi đang ăn trưa, bạn có thể nghĩ: *I am eating a chicken, I'm drinking coca-cola, my friend is drinking orange juice...*

Hãy nghĩ những câu với cấu trúc đơn giản thôi và bạn sẽ thấy nó không khó lắm đúng không nào? Quan trọng nhất là bạn phải nghĩ được những câu tiếng Anh hoàn chỉnh.

CẤP ĐỘ 3 – NGHĨ VỀ TIẾNG ANH THÔNG DỤNG

Ở cấp độ này, bạn hãy tưởng tượng rằng bạn phải dùng tiếng Anh để diễn tả mọi điều mà bạn nói hằng ngày. Sau khi nói về điều gì đó bằng

tiếng Việt, hãy tập suy nghĩ xem bạn sẽ nói điều vừa rồi bằng tiếng Anh như thế nào. Ví dụ, bạn sẽ nói thế nào nếu bạn muốn nói lời xin lỗi một khách hàng nước ngoài và hứa sẽ sửa chữa lỗi lầm? - *I'm really sorry to hear that. That's totally unacceptable. It must have been very inconvenient for you. You have my word that we will sort this out. I promise you, it won't happen again.*

Việc suy nghĩ như trên sẽ giúp bạn tập được thói quen phản xạ và giải quyết được bằng tiếng Anh trong hầu hết những tình huống thường ngày, mặc dù bạn mới chỉ nghĩ chứ chưa nói ra.

CẤP ĐỘ 4 – TƯỜNG THUẬT LẠI BẰNG TIẾNG ANH

Bạn có thể thực hành cấp độ này tốt nếu bạn có chút thời gian, chẳng hạn như khi đứng đợi xếp hàng, khi đi bộ hay ngồi trên xe buýt. Những lúc đó, hãy nhớ về những kỷ niệm, những câu chuyện hay mà bạn muốn kể lại với một người bạn nước ngoài. Sau đó, kể chuyện bằng tiếng Anh trong đầu bạn.

Bằng việc dành thời gian để có những cuộc nói chuyện với người bạn tiếng Anh mà bạn tưởng tượng ra trong đầu, bạn có thể hoàn thiện thêm kỹ năng nghĩ câu hoàn chỉnh bằng tiếng Anh, và bạn có thể dùng vốn từ vựng của mình một cách thoải mái mà không chịu áp lực từ những cuộc đối thoại thực tế.

Hãy suy nghĩ bằng tiếng Anh. Bạn có thể làm được, từng bước, từng cấp độ dù bạn chỉ mới tiếp xúc với tiếng Anh! Chúc bạn sớm thành công!

(Sưu tầm)

HIỆP THÔNG CHỨNG SINH ĐOÀN

Ngày 25.4 – Thánh Marcô-Tác giả Tin Mừng – Bổn mạng thầy:

Cao Hiệp (Khóa 17)

BẢN TIN HIỆP THÔNG GIÁO PHẬN THÁNG 3

- Ngày 3.3.2018, các giáo xứ trong giáo hạt Nha Trang hành hương về Đền Thánh Mẹ Nhân Lành. Mở đầu cuộc hành hương là việc cử hành Bí tích Hòa Giải, sau đó lúc 15g15 giờ Châu Thánh Thê và 16g00 Thánh Lễ đồng tế do Đức Ông Tổng đại diện Giuse Lê Văn Sỹ chủ sự. Phần cuối Thánh lễ đoàn hành hương tiến về linh đài Đức Mẹ để cầu nguyện và nhận phép lành. Cuộc hành hương đầu năm mới của Giáo hạt Nha Trang kết thúc, cộng đoàn ra về trong bình an, tâm hồn tràn đầy niềm vui, hạnh phúc, hồng ân của Chúa và Mẹ Maria nhân lành.
- Hiệp ý cầu nguyện cho linh hồn Đức Tổng Giám mục Phaolô Bùi Văn Đọc, được Chúa gọi về ngày 7.3.2018
- Ngày 10.3.2018, Thiếu Nhi Thánh Thể hạt Nha Trang có buổi sinh hoạt thường kỳ tại giáo xứ Khiết Tâm trong tình thương yêu chào đón nhiệt tình của Cha quản xứ Phêrô Ngô Đình Tâm và Ban giáo lý. Hơn 70 Huynh trưởng của Hạt đến giáo xứ với tâm tình vui vẻ dù có phần xa trung tâm thành phố. Buổi sinh hoạt kết thúc vào lúc 21g00, nhiều Huynh trưởng chia tay ra về trong sự nuôi tiếc sau Kinh dâng đêm và phép lành của Cha quản xứ.
- Tại nhà thờ Chánh Tòa Nha Trang, vào lúc 17g00 ngày 19.03.2018, Đức Giám Mục Giáo phận đã chủ tế thánh lễ mừng kính thánh Giuse bổn mạng Giáo hội Việt Nam, đồng thời cũng là bổn mạng của Đức Giám Mục Giáo phận cũng như đông đảo quý Cha trong Giáo phận.
- Lúc 9g30, ngày 27.3.2018, Đức Giám mục Giáo phận – Giuse Võ Đức Minh chủ tế Thánh lễ Truyền Dầu tại nhà thờ Chánh Tòa Nha Trang.

Vui đầu trí

ĐÁP ÁN KỲ TRƯỚC

				1	5	0										
				P	I	U	S	X								
				B	E	N	E	D	I	C	T	XVI				
						J	O	H	N	P	A	U	L	II		
B	L	E	S	S	E	D	V	I	R	G	I	N	M	A	R	Y

Keyword

O	U	R	L	A	D	Y	O	F	L	O	U	R	D	E	S
---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

MẬT THƯ KỲ NÀY

: Ký âm em út

Xin anh em gửi **đáp án và cách giải** về cho BBT trước ngày 10/4 qua địa chỉ: Dehuvnhhatrang1@gmail.com. Mọi thắc mắc, góp ý, bài viết đóng góp...xin anh em gửi thư về địa chỉ trên. Xin cảm ơn anh em.

CHỦ ĐỀ SỐ TỐI: HOA DÂNG MẸ